

תפ (תל אביב) 4624-12-24 - מדינת ישראל נ' נאור סוכר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
ת"פ 4624-12-24 מדינת ישראל נ' סוכר ואח' 12 ינואר 2026

לפני כבוד השופט שמואל מלמד
המאשימה
מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד

נגד
הנאשמים
נאור סוכר
על-ידי ב"כ עו"ד נעמה אלחדד
אליהב שירזי
על-ידי ב"כ עו"ד חן פלצ'י

גזר דין

ההסדר וכתב האישום

1. ביום 11.11.25 הגיעו ב"כ הצדדים להסדר טיעון לפיו הנאשמים חזרו מכפירתם, כתב האישום תוקן, הנאשמים הודו והורשעו. לא הייתה הסכמה לעניין העונש. הוסכם על חילוט אופנוע מדגם טימקס. על יסוד הודאת הנאשמים בעובדות כתב האישום המתוקן הורשעו הנאשמים בעבירות הבאות: שתי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977; הצתה, עבירה לפי סעיף 448(א) לחוק העונשין.

2. עובדות כתב האישום המתוקן

אישום ראשון - עובר לתאריך 1/11/24, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, קשרו הנאשמים קשר לבצוע עבירת אלימות מסוג פשע, שטיבה המדויק אינו ידוע למאשימה, (להלן: הקשר הפלילי) כנגד חיים כחלון (להלן: כחלון).

במסגרת הקשר ולשם קידומו סוכם בין הנאשמים כי נאשם 2 יעקוב אחרי תנועותיו של כחלון על מנת להוציא את הקשר לפועל. לאור האמור ולצורך קידום הקשר, הגיע נאשם 2, בידיעתו ובהסכמתו של נאשם 1, אל סביבת ביתו של כחלון ברחוב מבצע דקל בפתח תקווה (להלן: ביתו של כחלון) בתאריך 1/11/24, בשעה 11:00 או בסמוך לכך. עם הגעתו של נאשם 2 זיהה נאשם 2 את כחלון יוצא מביתו כשהוא נוהג ברכבו מסוג ב.מ.וו ל.ז. 155-29-603 (להלן: הב.מ.וו).

בעקבות האמור, התקשר נאשם 2 אל נאשם 1 והחל לנסוע לאחר רכבו של כחלון בעודו משוחח על כך עם נאשם 1, כל זאת במסגרת הקשר ולשם מימוש. במהלך נסיעתו של נאשם 2 בעקבות רכבו של כחלון, שוחחו הנאשמים 1 ו-2 על דרכים לממש את הקשר הפלילי אולם לאחר שנאשם 2 ציין בפני נאשם 1 כי כחלון נוסע בב.מ.וו עם נוסעת נוספת, אמר לו נאשם 1 לחדול מהנסיעה אחרי כחלון. במעשיהם אלו קשר הנאשמים קשר לבצע עבירת אלימות מסוג פשע כנגד כחלון.

אישום שני - עובר לתאריך 4/11/24, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, קשרו הנאשמים קשר להצית רכב מסוג ריינג' רובר בצבע לבן, ל.ז. 221-04-001 (להלן: הריינג' רובר) השייך לאור אוחנה (להלן: אוחנה). בתאריך 4/11/24 בשעה 23:30 חנה הריינג' רובר בחניית ביתו של אוחנה ברחוב מוצא 11 ברמת גן (להלן: הבית). במסגרת הקשר ולשם קידומו הגיעו הנאשמים, כשהם רכובים על גבי אופנוע טימקס, בעל ל.ז. 688-10-102 (להלן: הטימקס) בו נהג נאשם 1 והרכיב את נאשם 2, בסמוך לביתו של אוחנה במטרה להצית את הריינג' רובר. מיד לאחר הגעתם של הנאשמים למקום, ירד נאשם 2 מהטימקס וניגש אל הריינג' רובר כשהוא אוחז בבקבוק פלסטיק בו חומר דליק. עם הגעתו לריינג' רובר, שפך נאשם 2 את החומר הדליק על חלקו הקדמי של הריינג' רובר והציתו. מיד לאחר מכן עלה נאשם 2 על הטימקס בו נהג נאשם 1 והשניים נמלטו מהמקום.

כתוצאה מהצתתו על ידי הנאשמים נגרם לריינג' רובר נזק כבד. במעשיהם אלו קשרו הנאשמים קשר להצית את רכבו של אוחנה והציתו אותו בצוותא חדא.

טיעוני הצדדים לעונש

3. טיעוני המאשימה לעונש כפי שנטענו על ידי עו"ד גיא רוסו, הוצג סרטון המראה את נאשם 2 מצית את הרכב בלב שכונת מגורים, בצמוד לבניין, ונמלט מהמקום. התובע הדגיש כי הנאשמים לא המתינו לוודא שאין "נזק אגבי" או פגיעה בחיי אדם בבניין הסמוך. הוגשו גיליונות הרישום הפלילי של שני הנאשמים, הכוללים עבירות אלימות, נשק ואמל"ח. ב"כ המאשימה התייחס לחומרת המעשים בהם הורשעו הנאשמים האישום הראשון (קשירת קשר לאלימות): התביעה טוענת כי מדובר בקשירת קשר בדרגת חומרה גבוהה ("על סף הניסיון"), שכן נאשם 2 כבר החל לבצע מעקבים בפועל אחרי הקורבן. האישום השני (הצתה): התביעה הדגישה את "פוטנציאל הנזק" הבלתי נשלט של אש. נטען כי הצתת רכב הצמוד לבניין מגורים בלילה היא עבירה חמורה במיוחד בשל הסיכון לחיי אדם. התביעה ביקשה לקבוע שני מתחמים נפרדים לשני האירועים. מתחם ענישה מבוקש ומיקום מבוקש בתוך המתחם לגבי עבירת ההצתה המאשימה עתרה לקבוע מתחם של 24 עד 48 חודשי מאסר ביקשה להציב את הנאשמים הרף העליון (כ-42 חודשים) קשירת קשר (אישום 1) המאשימה עתרה למתחם של 12 עד 24 חודשי מאסר וביקשה להטיל עונש מרכז המתחם (כ-18 חודשים). דרישות ענישה ספציפיות של המדינה שביקשה שכל העונשים יבוצעו במצטבר (אחד אחרי השני) ולא בחופף, בשל העובדה שמדובר בשני אירועים נפרדים לחלוטין. הפעלת מאסרים על תנאי. נאשם 1 - הפעלת 9 חודשי תנאי (בגין עבירת אמל"ח קודמת) במצטבר לעונש החדש. התובע ציין כי הנאשם חזר לסורו זמן קצר מאוד לאחר

שחרורו. נאשם 2 הפעלת 6 חודשי תנאי במצטבר. נטען כי למרות שבית המשפט בעבר הלך לקראתו בהליך שיקומי, הוא בחר לחזור לפשע. סעדים נוספים שהתבקשו חילוט אופנוע ה-T-max ששימש לביצוע העבירה. הטלת פיצוי כספי משמעותי לקורבן עבירת ההצתה. מאסר על תנאי מרתיע לעתיד. התובע סיכם כי מדובר בנאשמים "רצידיביוסטים" (עבריינים חוזרים) שאינם נרתעים ממאסרים ומפגינים מסוכנות גבוהה, ולכן יש להחמיר בעונשם ולמקמו בחלק העליון של המתחמים שנקבעו בפסיקה.

4. טיעוני באת-כוח נאשם 1, עו"ד נעמה אלחדד, כפי שהוצגו בתגובה לטיעוני המאשימה - הסנגורית טענה כי התביעה הסתמכה באופן בלעדי על גזרי דין של שופט אחד מחיפה (השופט פיש), המוכר בגישתו המחמירה בעבירות הצתה. הסנגורית טענה כי המקרים שהציג התובע חמורים בהרבה מהמקרה הנוכחי. במקרים בהם פסק השופט פיש היה מדובר בסכסוכים אישיים, הצתת מספר רכבים, שבירת חלונות וידוא שהאש אוחזת, ואף עבירות שיבוש והדחה. במקרה הנוכחי, מדובר בהצתה "נקייה" יותר של רכוש בלבד, ללא נסיבות מחמירות אלו. לגבי נסיבות ביצוע העבירה הסנגורית הדגישה כי הרכב חנה בחוץ ולא בחניון תת-קרקעי. לטענתה, הדבר מצמצם משמעותית את פוטנציאל הנזק לבניין ולדיירים. נטען כי המאשימה בחרה להאשים בסעיף הצתת רכוש רגיל ולא בסעיף החמור יותר (סיפא) העוסק בסיכון חיי אדם, ולכן אין מקום לטעון כעת לסיכון חיי אדם כנסיבה מחמירה. נטען כי מדובר במדרג הנמוך ביותר של העבירה. נאשם 1 הוא זה שהורה לנאשם 2 לחדול מהמעקב ברגע שהבין שיש נוסעת נוספת ברכב - פעולה המעידה על חוסר רצון לפגוע בחפים מפשע ("פטור עקב חרטה" מוסרי). מתחמי הענישה המבוקשים על ידי ההגנה. ההגנה הציגה פסיקה (כולל של המותב היושב בדיון) התומכת במתחמים נמוכים יותר. לגבי עבירת ההצתה נטען כי המתחם מתחיל ב- 12 עד 36 חודשי מאסר. לגבי עבירת קשירת הקשר נטען כי המתחם מתחיל במאסר על תנאי. לגבי נסיבות אישיות ושיקולי ענישה ב"כ הנאשם 1 טענה כי הודאת הנאשמים חסכה עדות של "עוקבים" מהיחידה הסמויה, הליכים מורכבים (פרגודים, שקי יוטה) ומשאבים ציבוריים יקרים. הודגש כי הנאשמים הסכימו לחילוט אופנוע ה-T-max שערכו רב, וכי קורבן ההצתה כבר פוצה על ידי חברת הביטוח. הסנגורית ביקשה לחפוף את המאסר המותנה (9 חודשים) לעונש שיוטל, או להפעיל רק חלק מינורי ממנו במצטבר (חודשיים לכל היותר), בשל נסיבות המקרה והחרטה שהביע הנאשם. לסיכום, באת-כוח הנאשם מבקשת לקבוע מתחם אחד כולל או לצבור את העבירות באופן שיביא לעונש סופי של 16 חודשי מאסר בפועל עבור נאשם 1.

5. טיעוני בא-כוח נאשם 2, עו"ד חן פלצ'י, בדומה להגנה של נאשם 1, הסנגור טען כי המקרים שהציגה התביעה חמורים משמעותית מהמקרה הנוכחי לגבי פס"ד עמאש שם דובר בתכנון ממושך של חודש ימים, סכסוך עמוק וביצוע עבירות נלוות כמו מרדף ונהיגה ללא רישיון.

בפס"ד רחמים דובר בהצתה על רקע "סכסוך של מה בכך" תוך שכרות והטלת אחריות על קטין. פס"ד נפתלי (שהוצג כדוגמה נגדית): שם נקבע מתחם נמוך משמעותית (8 עד 22 חודשים) בגין הצתת קיוסק. הבקשה לקביעת "מתחם אחד" (אירוע אחד) הסנגור העלה טענה משפטית מרכזית לפיה יש לראות בשני האישומים אירוע עברייני אחד לצורך קביעת העונש. הסנגור הפנה להלכת

"ג'אבר" ו"ערן מזרחי" של ביהמ"ש העליון, וטען כי לאור פער הזמנים הקצר (3 ימים בלבד) והזהות של הנאשמים, מדובר בפרשייה אחת שאין צורך לבצע לגביה "פרטנות חשבונאית" של עונשים נפרדים. נטען כי מדובר ב"קשירת קשר ערטילאית" שהסתכמה במעקב בלבד ללא פעולות אקטיביות נוספות, ולכן היא צריכה להיבלע בתוך מתחם ענישה כולל. ההגנה עתרה למתחם נמוך משמעותית מזה שביקשה המדינה. המתחם המוצע 10 עד 24 חודשי מאסר בפועל לכל האירועים יחד. ההגנה מבקשת למקם את נאשם 2 בחלקו התחתון של המתחם. לגבי נסיבות אישיות והליך שיקום. הסנגור ציין כי אמנם לנאשם יש הרשעה מ-2018, אך היא מתייחסת לעבירה שבוצעה בשנת 2014. מאז ועד התיק הנוכחי (כעשור), לא עבר עבירות נוספות. נאשם 2 נמצא כעת באגף "נס" בכלא, שם הוא עובר הליך שיקומי ייעודי. הסנגור ביקש מבית המשפט לתת משקל משמעותי למאמצי השיקום האלו. לסיכום עתירת ההגנה לנאשם 2 הסנגור עותר לעונש של 14 חודשי מאסר. בקש להפעיל את 6 חודשי המאסר המותנה בדרך של חפיפה מלאה לעונש שיוטל (ולא במצטבר), כדי לא לפגוע ברצף השיקומי שלו.

6. דבריו של **נאשם 1** בבית המשפט, הנאשם הצהיר כי הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו ומביע חרטה. הוא הדגיש כי בחר להודות ולהגיע להסדר טיעון כבר משלבים מוקדמים של הדיונים, בהתאם לרוח הדברים שעלתה מבית המשפט. הנאשם יצא נגד האופן שבו הציג התובע את הרשעתו הקודמת בעבירות אמל"ח. לטענתו, למרות שהתביעה דיברה על "מטענים ופיצוצים", בפועל הוא נשפט על החזקת "מזרקת ניצוצות" בלבד, ועובדה שנגזרו עליו 18 חודשי מאסר בלבד (מתוכם ריצה שנה בפועל). הוא ביקש מבית המשפט שלא להסתכל עליו כעל עבריין אמל"ח מסוכן כפי שניסתה המדינה לצייר. הנאשם ביקש להאיר את הצד השני של המציאות שבה הוא חי, כדי להסביר שהדברים "לא קרו סתם". הנאשם טען כי משפחתו ספגה פגיעות קשות שלא נחקרו כראוי על ידי המשטרה, כולל השלכת רימון רסס לעבר ביתו ויריות. הנאשם ציין בכאב כי בזמן שהיה בבית הסוהר, אביו נורה ברגליו. הוא קבל על כך שהמשטרה "משחירה" אותו כעבריין, בעוד שהפגיעות בו ובמשפחתו נותרות ללא מענה חקירתי. הנאשם סיכם בכך שהוא מבין את חומרת המעשה (ההצתה), מצטער עליו, אך מבקש מבית המשפט לראות את התמונה הכוללת - הן את נכונותו להודות והן את הנסיבות המשפחתיות הקשות והאלימות שהופנתה כלפיו.

7. דבריו של **נאשם 2** לפני בית המשפט. הנאשם פתח בדבריו בהבעת צער עמוק על האירועים שבגינם הורשע. הוא הדגיש כי הוא נחוש להמשיך ב"דרך טובה" ולזנוח את עולם הפשע. הנאשם פירט את המאמצים שהוא משקיע בשיקומו בזמן המעצר. ציין כי הוא שוהה באגף שיקומי "נס", שומר על ניקיון מסמים ומתרחק מהשפעות שליליות. העיד על עצמו כי לאורך כל תקופת מאסרו לא היו לו בעיות משמעת והוא מתנהג ללא דופי. ציין כי הוא משתתף באופן פעיל בקבוצות טיפוליות ומחויב לתהליך. הנאשם חיזק את דברי עורך דינו וטען כי משנת 2014 הוא השתדל לחיות בדרך נורמטיבית ולא הסתבך (למעט התיק הנוכחי). שיתף כי אימו נפטרה לפני כחמש שנים, ומאז הוא מהווה עמוד תווך למשפחתו ועוזר רבות לאחיותיו. הנאשם ביקש מבית המשפט להכיר בכך שהוא נמצא בשיאו של תהליך שינוי חיובי, וביקש כי גזר הדין יאפשר לו להמשיך

בדרך זו ולחזור לסייע למשפחתו.

דין והכרעה

8. בתיק זה, העבירות שבהן הורשעו הנאשמים (קשירת קשר לביצוע פשע והצתה) פוגעות במספר ערכים חברתיים מוגנים מרכזיים, שלום הציבור וביטחון (הערך המרכזי) זהו הערך העליון שנפגע בעבירת ההצתה. כפי שציינה המאשימה בטיעוניה, האש היא כלי "בוגדני" - מרגע ששולחה אש, למצית אין שליטה על קצב התפשטותה או על עוצמתה. הצתה באזור מגורים (כפי שנראה בסרטון) מעמידה בסכנה ממשית ומיידית את חייהם של דיירי הבניינים הסמוכים ועוברי אורח, גם אם הכוונה המקורית הייתה לפגוע רק ברכוש. ערך מוגן נוסף, הוא ההגנה על הקניין (הרכוש) עבירת ההצתה פוגעת בזכותו הבסיסית של אדם על רכושו. במקרה זה, נגרם נזק כבד לרכב מסוג ריינג' רובר. מעבר לנזק הכספי הישיר, מדובר בפגיעה בתחושת הביטחון הקנייני של הקורבן ושל הציבור בכלל. ערך מוגן נוסף, הבטחת הסדר הציבורי ושלטון החוק. עבירת קשירת הקשר פוגעת בערך זה עוד לפני שבוצעה העבירה העיקרית. לגבי מניעת התארגנות עבריינית. החוק מבקש להרתיע אנשים מלחבור יחד לביצוע פשעים. החבירה של שניים (או יותר) נחשבת למסוכנת יותר מאחר שהיא מקלה על ביצוע העבירה, מעודדת את הקושרים ומקשה על גילוי הפשע על ידי רשויות האכיפה. מניעת "עשיית דין עצמית", הצתה ומעקבים על רקע סכסוכים (כפי שנרמז בכתב האישום המתוקן עת הנאשמים ביצעו עבירות כלפי אנשים מסוימים) מהווים פגיעה במונופול של המדינה על הפעלת כוח ובסדר החברתי התקין. הזכות לפרטיות ולחופש התנועה, באישום הראשון, שעסק במעקב אחר חיים כחלון, נפגע ערך הפרטיות והביטחון האישי. המעקב אחר תנועותיו של אדם במרחב הציבורי לצורך פגיעה בו פוגע בחופש הבסיסי של אזרח להסתובב בבטחה מבלי שגורמים פלייליים יתחקו אחר צעדיו. לסיכום חומרת הפגיעה, בעוד שההגנה ניסתה לצמצם את הפגיעה ל"נזק לרכוש בלבד" (מאחר שלא היו נפגעים בנפש), המאשימה והפסיקה מדגישים כי הפוטנציאל לפגיעה בערך חיי האדם הוא לב החומרה בעבירת ההצתה, במיוחד בסביבה עירונית צפופה.

9. קביעת מתחם העונש ההולם היא מלאכת איזון מורכבת עבור בית המשפט. במקרה זה, קיימת מחלוקת משמעותית בין הצדדים, הן לגבי השאלה האם מדובר ב"אירוע אחד" או שניים, והן לגבי רמת הענישה המקובלת. בהסתמך על טיעוני הצדדים והפסיקה שהציגו, ניתן לנתח את המתחם הצפוי כך. לגבי השאלה האם מדובר באירוע אחד או שניים. עמדת המדינה לקבוע שני מתחמים נפרדים (הפרדה מוחלטת בין המעקב להצתה). עמדת ההגנה, מתחם אחד (קשר הדוק בזמנים ובזהות הנאשמים). אני סבור כי יש לקבוע שני מתחמים נפרדים, אך יש להתחשב בסמיכות הזמנים בעת קביעת העונש הכולל. הלכת ג'אבר (ע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל (נבו 29.10.2014)) נותנת מענה לשאלה זו. על בית המשפט להבחין בין שני מושגים "אירועים" ו"מעשים" על פי ההלכה הנוהגת שנקבע ע"י השופטת ברק ארז, המבחן הוא מבחן "הקשר ההדוק", לפיו עבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית

עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה. במקרה הנוכחי ברור שהתוכנית העבריינית היא שונה זאת משום שמדובר בשני קורבנות שונים (כחלון ואוחנה) ובשני סוגי פעילות שונים, מה שמקשה על הגדרתם כ"מסכת עבריינית אחת" לפי המבחנים המקובלים. העובדה שאירועים אירעו בהפרש של שלושה ימים כפי שנטען אינה עולה כדי תוכנית אחת. מכתב האישום לא ניתן ליצור קשר משפטי סיבתי שמביא למסקנה שמדובר בתוכנית אחת והאירועים קשורים בצורה כלשהי. מתחם העונש לאישום השני (הצתת הרכב) זהו האישום המרכזי. הפער בין הצדדים נע בין 10 חודשים (רף תחתון של ההגנה) ל-48 חודשים (רף עליון של המדינה). המדינה הציגה מתחמים של 24-48 חודשים (השופט פיש), בעוד ההגנה הציגה פסיקה של העליון שמאשרת מתחמים שמתחילים ב-8-12 חודשים. בהתייחס לניתוח הנסיבות לצורך קביעת מתחם הענישה. לזכות הנאשמים עומדת העובדה שההצתה הייתה ב"רישא" (נזק לרכוש) והרכב חנה בחוץ. לחובתם עומד התכנון המוקדם, השימוש בחומר דליק, והעובדה שההצתה בוצעה בלב שכונת מגורים (סיכון פוטנציאלי). מדיניות הענישה בעבירות של הצתה הינם כדלקמן:

עפ"ג 31852-10-24 רומן שגל נ. מדינת ישראל (16.01.2025) לפי המתואר בכתב האישום המתוקן, בין המערער למתלוננת הייתה היכרות מוקדמת. במועד האירוע, המתלוננת נכחה בתחנת מפעל הפיס בחיפה, ושוחחה עם עבד חמדאן המערער הגיע בסמוך לשעה 21:00 למקום והחל לקלל את המתלוננת, ואמר לעבד לבוא לשוחח עימו בצד. בשיחה, המערער שאל את עבד לשון בוטה מה טיב היחסים בינו לבין המתלוננת, ואמר לו לקחת את רכבו ולעזוב את המקום "לפני שיקרה משהו", כלשון כתב האישום. בעקבות דבריו של המערער עבד הזמין למקום משטרה. לאחר שניידת משטרה הגיעה, המערער עזב את המקום. על רקע האמור, גמלה בליבו של המערער החלטה להצית את רכבה של המתלוננת (להלן: הרכב). באותו הלילה, בסמוך לשעה 1:40 הגיע המערער למקום בו חנה הרכב, יצא מרכבו לכיוון הרכב כאשר הוא אוזח בידו בבקבוק ובהמשך גם בסמרטוט, שילח אש במזיד ברכב בבית הגלגל השמאלי אחורי של הרכב ונמלט מהמקום באמצעות רכבו. כתוצאה מכך, אחזה האש ברכב וגרמה לשריפתו בצידו השמאלי ולנזק בסך 20,484.43 ש"ח. לאחר ההצתה, התקשר המערער למתלוננת ואמר לה "שזה היה בקטנה". קבע מתחם העונש ההולם בין 19 ל-48 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. נגזר על המערער עונש של 20 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית ללא סנקציה כספית, בהתאם להסדר הטיעון. הערעור נדחה.

ע"פ 4751/24 עלי אבו כף נ' מדינת ישראל (07.08.24) על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, לאחר שהמערער שתה משקה אלכוהולי, גמלה בליבו ההחלטה להצית את רכבה של בתו, נאדי, ואת רכבה של בתו, גזאלה. סמוך לחצות הלילה, המערער הגיע לחצר ביתן של בנותיו, והצית את רכביהן אשר חנו שם, באמצעות מיכל של חומר דליק ומצית, בהם הצטייד מראש. או אז, חמזה, בנו של המערער, אשר הבחין מביתו במתרחש, רדף אחרי המערער והיכה אותו בפניו במטרה לעצור אותו. בתגובה, המערער תקף את חמזה, התיז על גופו את תוכן החומר הדליק שבמיכל, הדליק את המצית שבידו והניפה לעברו, ובכך איים עליו שיפגע בגופו, על מנת להפחידו. כתוצאה ממעשיו כלי הרכב נשרפו כליל ועמם נשרפו ציוד שהיה ברכבים וכן מסמכים וכסף מזומן.

נגזר על המשיב עונש של 40 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. הערעור נדחה.

ע"פ 6418/21 **אריאל סלהוב נ' מדינת ישראל** (16.1.2022) המערער הורשע (על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן) בעבירת הצתה. המערער, חשמלאי שביצע עבודות עבור המתלונן, החליט מסיבה שאינה ידועה להצית את רכבו של המתלונן. המערער רכש מכל דלק, נסע למחסן של המתלונן במושב, שפך את הדלק על הרכב, הצית אותו ונמלט. הרכב (רכב אספנות ישן ולא מבוטח) נשרף כליל. צוות כיבוי אש מנע את התפשטות הלהבות. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם למעשה זה נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל. נגזרו 15 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי של 30,000 ש"ח. בבית המשפט העליון הערעור התקבל. בשל תהליך שיקומי משמעותי שעבר המערער מאז גזר הדין והמלצה עדכנית של שירות המבחן, הוחלט לחרוג מהמתחם באופן משמעותי יותר משיקולי שיקום. נדון ל- 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

ע"פ 907/14 **דניאל רחמים נ' מדינת ישראל** (18.11.2014) הרקע לעבירה סכסוך סביב חנייה. המערער (יליד 1994) חנה על המדרכה מול ביתה של המתלוננת (בת 75). כשהיא ביקשה ממנו להזיז את הרכב, הוא ענה לה בגסות. בערב למחרת, המערער נפגש עם חברו (קטין) והשניים קשרו קשר להצית את רכבה של המתלוננת כנקמה על פגיעתה ב"כבודו" של המערער. בלילה שלאחר מכן, השניים הוציאו את התוכנית אל הפועל. הם הצטיידו בבקבוק דלק; הקטין שפך את הדלק על גג הרכב והמערער הצית אותו. לרכב נגרמו נזקים כבדים. המערער הודה והורשע בעבירות של הצתה וקשירת קשר לביצוע פשע. בית המשפט המחוזי קבע את מתחם הענישה על שנתיים (24 חודשים) עד ארבע שנות מאסר בפועל. בית המשפט העליון אישר שמתחם זה אינו חריג ואף ציין כי במקרים "רגילים" (ללא נסיבות אישיות מיוחדות) המתחם צפוי להיות גבוה אף יותר. נגזר על המערער 30 חודשי מאסר בפועל בגין תיק ההצתה. הפעלת מאסר על תנאי מתיק קודם (6 חודשים במצטבר ו-4 חודשים בחופף). סך הכל נדון המערער ל- 36 חודשי מאסר בפועל (3 שנים). מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך 5,000 ש"ח. הערעור נדחה.

10. סעיף 448(א) רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977, קובע עונש מאסר של חמש עשרה שנים למשלח אש במזיד בדבר שאינו רכוש. בהתאם לסעיף 40 ג(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע הוא 20-40.

11. מתחם העונש לאישום הראשון (קשירת קשר) בהקשר לנסיבות ביצוע העבירה מדובר בקשר שלא מומש, אך כלל פעולות הכנה אקטיביות (מעקב). נאשם 1 אף הורה לחדול מהמעקב כשהבחין בנוסעת נוספת. המדינה ביקשה לקבוע מתחם ענישה שנע בין 12-24 חודשים, אך

הפסיקה בעבירות קשירת קשר "נקיות" (ללא ביצוע) נוטה להיות מקלה יותר. בנסיבות אלו עתרה ההגנה למתחם ענישה שעשוי לנוע בין מאסר על תנאי/עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. מתחם הענישה לעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע משתנה באופן ניכר בהתאם לחומרת הפשע המתוכנן, נסיבות קשירת הקשר, מידת התכנון, מספר הקושרים, תפקידו של כל אחד מהם, והאם הפשע המתוכנן יצא לפועל. מדינית הענישה הנוהגת:

ע"פ 5170/23 שי קובס ואח' נ' מדינת ישראל (22.10.2023) הפרשה עוסקת בתוכנית נקמה, מטען חבלה התפוצץ ברכבו של שי קובס. בתגובה, הוא קשר קשר עם שבעה אחרים (ביניהם המערערים עתאבא ובוסקילה) לרצוח שני אנשים שבהם חשד כמעורבים בניסיון החיסול שלו. המערערים ביצעו הכנות מדוקדקות שכללו: מעקבים, תכנון נתיבי מילוט, רכישת טלפונים מבצעיים, שכירת דירת מסתור והצטיידות בקטנוע ובנשק חם. קשירת קשר לביצוע רצח ועבירות נשק (החזקה, נשיאה והובלה של שני אקדחים ומחסניות). התוכנית לא יצאה לפועל בסופו של דבר בשל קשיים לוגיסטיים ומעצרם של הנאשמים בדירת המסתור על ידי המשטרה. בית המשפט המחוזי קבע מתחמים נפרדים בהתאם לחלקו של כל נאשם. שי קובס ואחמד עתאבא מתחם של 25 עד 45 חודשי מאסר בפועל. אשר בוסקילה מתחם של 29 עד 48 חודשי מאסר בפועל (בשל עבירת נשיאת והובלת נשק החמורה יותר מהחזקה). התיק כלל ערעורים של הנאשמים (על חומרת העונש) וערעור של המדינה (על קולת העונש) בבית המחוזי נדון שי קובס ל- 32 חודשי מאסר ובעליון העונש השתנה ל- 56 חודשים. אשר בוסקילה נדון בבית המשפט המחוזי ל- 29 חודשים ובבית המשפט העליון ל- 53 חודשים. אחמד עתאבא נדון ל- 25 חודשים ובעליון זה שונה ל- 49 חודשים.

ת"פ (מחוזי ב"ש) 57020-05-22 מדינת ישראל נ' מאהר אבו אמחארב (13.3.2024) בעניינו של נאשם 3 (אחמד אזברגה) הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע - עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין. הפשע הספציפי שאליו נקשר הקשר הוא ניסיון לעסקה בנשק. אדם בשם בלאל אזברגה פנה אל הנאשם בתאריך 9.4.22. בלאל שלח לנאשם תמונות של רובה M-16 וציין כי הוא מחפש עבור אחרים "מכלול" (חלק חיוני להפעלת הנשק) לנשק שאינו תקין בלעדיו. הנאשם בדק את הנושא מול אחרים וחזר לבלאל עם תשובה שמחיר המכלול הוא מעל 8,000 ש"ח והבטיח לבדוק אם ניתן לרכוש אותו. בית המשפט ציין כי למרות שהקשר היה ראשוני ולא הבשיל לכדי עסקה בפועל, הנאשם הראה בקיאות במחירים וקשרים עם גורמים בעולם האמל"ח (אמצעי לחימה) הבלתי חוקי. נקבע מתחם העונש ההולם, נע בין 5 חודשי מאסר בפועל ועד 12 חודשי מאסר בפועל. נדון לחודשיים וחצי (2.5 חודשים), אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות וענישה נלוות.

ע"פ 5590/16 איברהים נתשה נ' מדינת ישראל (17.01.18) עוסק בארבעה נאשמים (מג'ד קרקי, מוחמד בקרי, מחמוד ג'אבר ואברהים נתשה) שהורשעו בשורה של עבירות ביטחוניות חמורות בירושלים ובהר הבית במהלך שנת 2014. לגבי עבירה של קשירת קשר לפיגוע, תכנון ליידו אבנים וזיקוקים לעבר חברי הכנסת משה פייגלין ויהודה גליק בעת עלייתם להר הבית (אישום 1).

הנאשמים הורשעו בעבירות נוספות בית המשפט קבע מתחמים נפרדים לכל אישום לגבי עבירה של קשירת קשר לפגוע בח"כים (אישום 1). נקבע מתחם ענישה הנע בין 8 עד 20 חודשי מאסר (לנאשם 3: 16-6 חודשים). אין רלוונטיות לענישה כיוון שהנאשמים נדונו על ריבוי עבירות. בבית המשפט העליון המתחם אושר והערעור נדחה בעיקרו.

12. בהתאם לסעיף 40 ג(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, בהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע הוא מאסר למשך חודשיים ועד ל- 8 חודשי מאסר.

13. בבואו של בית המשפט לגזור את הדין, הוא בוחן שיקולים לחומרה שנוגעים הן לנסיבות ביצוע העבירה (המשותפות לשניהם) והן לנסיבות האישיות של כל נאשם ונאשם. שיקולים לחומרה הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירות (משותף). לא מדובר במעשה ספונטני של רגע. באישום הראשון בוצעו מעקבים והכנות, ובאישום השני הצטיידו הנאשמים מראש בחומר דליק ובאופנוע (טימקס) לצורך הימלטות מהירה. העובדה שהעבירות בוצעו על ידי שניים מחמירה את המסוכנות. החבירה יחד מקלה על הביצוע, יוצרת גיבוי הדדי ומגבירה את התעוזה. ההצתה בוצעה בלילה, בלב אזור מגורים צפוף ובצמוד לבניין. כפי שהדגישה התביעה, אש היא כוח שאין עליו שליטה, והיא יכלה בקלות להתפשט מהרכב אל הבניין ולגרום לאבדות בנפש. הנאשמים פעלו לכאורה ללא מורא מהחוק, תוך ביצוע מעקבים בצהרי היום (אישום 1) והצתה באזור עירוני (אישום 2). השיקולים לחומרה לגבי נאשם 1 לנאשם עבר פלילי הכולל עבירות אלימות, איומים ועבירות נשק/אמל"ח חמורות. הנאשם ביצע את העבירות הנוכחיות זמן קצר מאוד לאחר ששחרר ממאסר קודם. עובדה זו מעידה על כך שמאסרים קודמים לא הרתיעו אותו. העבירות בוצעו בזמן שתלויים ועומדים נגדו שני מאסרים על תנאי (9 חודשים ו-5 חודשים) שנגזרו עליו על ידי השופט בני שגיא. העובדה שלא נרתע מלבצע פשע נוסף כשתנאי כזה מרחף מעל ראשו מהווה שיקול משמעותי להחמרה ולהפעלה של התנאי במצטבר. הוא זה שנתן את ההוראות (למשל, ההוראה לחדול מהמעקב באישום 1), מה שמצביע על מעמד פיקודי/יוזם בקשר הפלילי.

14. נאשם 2 הוא זה שביצע את הפעולות האקטיביות ביותר - הוא זה שערך את התצפיות והמעקב באישום הראשון, והוא זה ששפך פיזית את החומר הדליק והצית את האש באישום השני. כפי שעלה מהדין, בעבר הלכו לקראתו בתיקים אחרים (איומים ותקיפה) מתוך תקווה שישתקם, ואף האריכו לו מאסר על תנאי במקום להפעילו. העובדה שחזר לבצע עבירות חמורות יותר (הצתה) מלמדת שההזדמנות שניתנה לו לא נוצלה. גם נגדו עומד מאסר על תנאי של 6 חודשים שהוא חב הפעלה לאחר שהוארך בעבר. ביצוע עבירה נוספת תחת תנאי מעיד על חוסר מורא מהדין. השיקול המרכזי שצפוי להכריע את חומרת העונש הוא ההרתעה. התביעה טוענת כי מדובר בנאשמים שהפכו את הפשיעה לאורח חיים ("דלת מסתובבת" של בתי הסוהר), ולכן רק ענישה משמעותית, הכוללת צבירת מאסרים מותנים, תוכל להשיג את מטרת הגמול וההרתעה.

15. השיקולים לקולא בצד השיקולים לחומרה, הציגו סנגורי הנאשמים והנאשמים עצמם שורה של שיקולים לקולא (להקלה בעונש), במטרה לשכנע את בית המשפט למקם את העונש ברף התחתון של המתחם ולחפוף את המאסרים המותנים. השיקולים לקולא המשותפים לשני הנאשמים הודאה באשמה וחיסכון בזמן שיפוטי, זהו השיקול המרכזי. הנאשמים הודו בכתב אישום מתוקן, מה שחסך את העדתם של עשרות עדים, ביניהם שוטרים מיחידות סמויות (עוקבים). ההודאה חסכה משאבי ציבור יקרים ומנעה הליך משפטי ארוך ומורכב. שני הנאשמים הביעו חרטה מפורשת על מעשיהם בדבריהם האחרונים לבית המשפט. נסיבות ביצוע העבירה מלמדים על צמצום הנזק. באישום הראשון - הנאשמים הדגישו כי המעשה פסק ביוזמתם (נאשם 1 הורה לנאשם 2 לחדול) ולא בוצעה כל אלימות בפועל. באישום השני- הרכב חנה בשטח פתוח ולא בחניון סגור, והנזק הסתכם ברכוש בלבד ללא פגיעה בנפש. הנאשמים הסכימו לחילוט אופנוע ה-T-max (משמעות כלכלית עונשית) ולתשלום פיצוי לקורבן.

16. שיקולים לקולא לגבי נאשם 1, הנאשם העיד על מסכת של אלימות שהופנתה כלפיו וכלפי משפחתו (ירי על אביו, השלכת רימון לביתו). הוא טען כי המשטרה לא הגנה עליו וכי הוא חי במציאות מאוימת, דבר שמהווה רקע (גם אם לא הצדקה) לאורח חייו. הנאשם טען כי התביעה "משחירה" את עברו בנושא האמל"ח, וכי בפועל העבירה הקודמת הייתה קלה בהרבה ממה שהוצג (החזקת "מזרקת ניצוצות" ולא מטעני חבלה הרסניים). הוא זה שגילה אחריות והורה לנאשם 2 להפסיק את המעקב כדי לא לפגוע בנוסעת שהייתה ברכב. השיקולים לקולא לגבי נאשם 2, לדברי הנאשם הוא מצוי בתהליך שיקומי משמעותי, נאשם 2 נמצא באגף "נס" (אגף שיקומי) בבית הסוהר. הוא משתתף בקבוצות טיפוליות, שומר על ניקיון מסמים ומפגין רצון כנה לשינוי אורח חייו. הסנגור הדגיש כי מאז 2014 הנאשם לא הסתבך בעבירות משמעותיות (למעט התיק הנוכחי), מה שמעיד על כך שהוא מסוגל לנהל אורח חיים נורמטיבי לאורך זמן. הנאשם מסייע לאחיותיו מאז פטירת אימם לפני כחמש שנים ומהווה דמות תומכת במשפחתו. ההגנה טוענת כי שליחתו לתקופת מאסר ממושכת מאוד, כולל הפעלת תנאי במצטבר, עלולה "לשבור" את התהליך השיקומי החיובי שבו הוא נמצא כעת.

17. לסיכום מאזן השיקולים בית המשפט נדרש להכריע האם החרטה והחיסכון בזמן (לקולא) גוברים על הרצידיביזם והסיכון לציבור (לחומרה). בדרך כלל, בעבירות הצתה, בית המשפט נותן משקל בכורה לאינטרס הציבורי ולהרתעה, אך נכונות הנאשמים להודות ולחסוך בהבאת עדי מדינה/סמויים נחשבת ל"שטח חסד" משמעותי שמזכה אותם בהקלה מסוימת בתוך המתחם. המתחם נקבע קודם כל לפי נסיבות המעשה ולא לפי הנאשם. כאן, האיזון נוטה לחומרה בגלל פוטנציאל הנזק של האש (סיכון חיי אדם באזור מגורים) והתכנון המוקדם. היות שמדובר בעבירת "רישא" (פגיעה ברכוש בלבד) ללא נפגעים בנפש, העונש בתוך המתחם לא ינסוק לרמות המקסימליות, אלא ישאר בטווח הממוצע של עבירות הצתת רכב. השיקולים לענישה לכיוון הרף העליון עבור נאשם 1 במיוחד, העבר הפלילי המכביד מלמד כי עונשים קודמים לא השיגו את מטרת ההרתעה. ביצוע העבירה תחת מאסר על תנאי מחייב, ככלל, ענישה מרתיעה יותר שאינה מסתפקת ברף התחתון. מנגד שיקולי הענישה לכיוון הרף התחתון, מוצדקים בנסיבות של הודאה

בכתב אישום מתוקן. זהו "הנכס" המשמעותי ביותר של הנאשמים. בתי המשפט נוהגים להתחשב במי שחוסך זמן שיפוטי יקר, במיוחד בתיקים הכוללים עדים שיש מורכבות בהבאתם לעדות. בנוסף יש לתת משקל לניסיון להשתקם של נאשם 2 באגף "נס" עשוי להטות את הכף לקביעת עונש קרוב יותר לרף התחתון כדי לא לקטוע את התהליך.

18. שאלת "המצטבר מול החופף" זהו הצומת הקריטי ביותר בתיק זה. מצד אחד, החוק קובע שמאסר על תנאי יופעל במצטבר (תוספת זמן). מצד שני, חפיפה (ביצוע במקביל) היא הדרך העיקרית של בית המשפט להקל על נאשם שהודה. במקרה הנוכחי נוכח השיקולים הנוגדים ראוי שאבחר בדרך ביניים - הפעלת חלק מהתנאי במצטבר וחלקו בחופף. כך שיושג איזון שגם מעניש על הפרת התנאי וגם מתחשב בהודאה.

19. העונש הסופי אמור לשקף "מסר הרתעתי" לצד "עידוד הודאה" לגבי נאשם 1 ראוי שהעונש יהיה גבוה מ-18 החודשים שקיבל בעבר (כדי ליצור מדרג ענישה עולה), אך לא יגיע ל-5 השנים שביקשה המדינה דבר שיהיה בו אפקט מצנן לביצוע הסדרי טיעון בעתיד ולעודד נאשמים להודות ולא לנהל הליכי סרק. לגבי נאשם 2 עונש מעט נמוך יותר בשל העובדה שעברו הפלילי פחות "טרי", ועונש המאסר המותנה להפעלה קצר יותר בעניינו.

20. לאחר ששמעתי את הצדדים בהתחשב בטעוניהם, על פי כל השיקולים הצריכים לגזר הדין אני קובע כי אלה

העונשים שאני משית על הנאשמים:

נאשם 1

א. אני דן את הנאשם באישום הראשון לעונש מאסר למשך חודשיים (2 חודשים).

ב. אני דן את הנאשם באישום השני לעונש מאסר למשך 22 חודשים.

ג. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן 9 חודשים אשר הוטל על הנאשם בתיק פלילי 11182-08-23 מיום 28.03.24 באופן ש- 6 חודשים ירוצו במצטבר ו- 3 חודשים בחופף.

ד. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן 5 חודשים אשר הוטל על הנאשם בתיק פלילי 11182-08-23 מיום 28.03.24 באופן שהם ירוצו בחופף.

סך הכל ירצה הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו - 13.11.24.

ה. אני דן את הנאשם למאסר למשך 9 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שלא יעבור אחת העבירות בהן הורשע.

ו. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן אור אוחנה פיצוי על סך 5,000 ₪. הפיצוי יופקד תוך 120 יום מהיום. המאשימה תעביר למזכירות בית המשפט טופס 6א לפי סעיף 31ב לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 בתוך 7 ימים מהיום.

ז. בהסכמת הצדדים אני מורה על חילוט רכב - קטנוע טימקס ל.ז. 688-10-102.

נאשם 2

א. אני דן את הנאשם באישום הראשון לעונש מאסר למשך חודשיים (2 חודשים).

ב. אני דן את הנאשם באישום השני לעונש מאסר למשך 22 חודשים.

ג. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים אשר הוטל על הנאשם בתיק פלילי 51598-09-11 מיום 15.01.14 והוארך בת"פ 29517-07-18 מיום 08.07.24 באופן ש- 4 חודשים ירוצו במצטבר ו- 2 חודשים בחופף.

סך הכל ירצה הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו - 13.11.24

ד. אני דן את הנאשם למאסר למשך 9 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שלא יעבור אחת העבירות בהן הורשע.

ה. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן אור אוחנה פיצוי על סך 5,000 ₪. הפיצוי יופקד תוך 120 יום מהיום. המאשימה תעביר למזכירות בית המשפט טופס 6א לפי סעיף 31ב לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד - 1974 בתוך 7 ימים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון, תוך 45 יום מהיום.

במידה וקיימים מוצגים הרי שהם יושמדו, יחולטו יושבו לבעליהם עלפי שיקול הדעת של קצין החקירה.

המרשם הפלילי הושב לידיה הנאמנות של התביעה.

ניתן והודע היום כ"ג טבת תשפ"ו, 12/01/2026 במעמד הצדדים.

שמואל מלמד, שופט

ניתן יהיה לשלם את הקנס/פיצוי/הוצאות כעבור שלושה ימים מיום מתן ההחלטה/ גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).